

Datum van inontvangstneming : 25/09/2018

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-519/18 – 1

Zaak C-519/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 augustus 2018

Verwijzende rechter:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 juli 2018

Verzoekende partij:

TB

Verwerende partij:

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

[OMISSIS]

De Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (hoofdstedelijke bestuurs- en arbeidsrechter, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter”) [OMISSIS] heeft in de zaak tussen **TB** ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]), verzoekster, en [OMISSIS] **Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal** (Hongaarse dienst immigratie en asiel; hierna: „immigratiedienst”) ([OMISSIS] Budapest, [OMISSIS]), verweerder, betreffende de rechterlijke toetsing van een bestuursbeslissing in een vreemdelingenrechtelijke zaak [OMISSIS] de volgende

beschikking

gegeven:

De verwijzende rechter schorst de behandeling van de zaak en verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Dient artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad [van 22 september 2003] inzake het recht op gezinshereniging (hierna: „richtlijn”) aldus te worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat op grond van dit artikel de toegang toestaat van een gezinslid dat niet tot de in artikel 4 van de richtlijn genoemde kring van gezinsleden behoort, op dit gezinslid uitsluitend de in artikel 10, lid 2, gestelde voorwaarde („ten laste komen van de vluchteling”) kan worden toegepast?

2. Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend is, betekent de in artikel 4, lid 2, onder a), van de richtlijn bepaalde hoedanigheid „ten laste komen” („dependency”) een feitelijke situatie waarin de verschillende vormen van afhankelijkheid gezamenlijk en cumulatief aanwezig dienen te zijn, of is, naargelang de specifieke omstandigheden van het geval, het bestaan van één van deze vormen op zich al voldoende voor het bestaan van die hoedanigheid? Is, in deze samenhang, een nationale regeling die individuele afweging uitsluit en uitsluitend één feitelijk element (dat kenmerkend is voor de afhankelijkheid: „wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien”) aanmerkt als zijnde voldoende om aan de voorwaarde te voldoen, verenigbaar met de in artikel 10, lid 2, van de richtlijn gestelde voorwaarde („ten laste komen van de vluchteling”)?

3. Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend is, dus indien de lidstaat andere voorwaarden kan toepassen naast de voorwaarde van artikel 10, lid 2, van de richtlijn („ten laste komen van de vluchteling”), betekent dit dat het de lidstaat vrij staat om welke andere voorwaarde ook, met inbegrip van de in artikel 4, leden 2 en 3, van de richtlijn voor andere gezinsleden genoemde voorwaarden, op te leggen, of mag de lidstaat uitsluitend de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn genoemde voorwaarde toepassen? Indien dit laatste het geval is: wat voor feitelijke situatie betekent „objectively unable to provide for their own needs on account of their state of health” („wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien”) van artikel 4, lid 3, van de richtlijn? Moet deze formulering zo worden uitgelegd dat het gezinslid niet in staat is „in zijn eigen levensonderhoud te voorzien” of dat hij niet in staat is „voor zichzelf te zorgen”, of wellicht op een andere wijze?

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke overwegingen]

Motivering:

I. Feiten

De zuster van verzoekster, [OMISSIS] (hierna: „aanvraagster”) diende op 12 januari 2016 op de diplomatieke missie van Hongarije te Teheran een verzoek

in om afgifte van een verblijfstitel met als doel gezinshereniging, en een visumaanvraag om de verblijfstitel in ontvangst te nemen. Als gezinshereniger gaf zij verzoekster aan die door de Hongaarse asielautoriteit bij beschikking van [OMISSIS] 7 september 2015 als vluchteling is erkend. **[Or. 2]**

De autoriteit in tweede aanleg [OMISSIS] heeft de beslissing van de autoriteit in eerste aanleg, waarbij de aanvraag op grond van § 13, lid 1, onder d), en § 18, lid 1, onder a) en b), van a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (wet II van 2007 inzake de toelating en het recht van verblijf van onderdanen van derde landen; hierna: „wet toelating en verblijf derdelanders”) [OMISSIS] was afgewezen, bevestigd. In de motivering van de beslissing in eerste aanleg is onder meer vermeld dat de aanvraagster, om voor verblijf in aanmerking te komen, valse informatie en onjuiste gegevens had verstrekt en dat zij bovendien, gelet op haar opleidingsniveau en haar gezondheidstoestand, niet had aangetoond dat zij wegens haar gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zou zijn zelf in haar levensonderhoud te voorzien, aangezien zij, volgens de door haar overgelegde medische documentatie, lijdt aan depressie waarvoor zij regelmatig medicatie gebruikt.

In haar beroep voert verzoekster aan dat verweerder haar aanvraag op grond van § 18, lid 1, onder a) en b), van de wet toelating en verblijf derdelanders heeft afgewezen zonder deugdelijk onderzoek te doen naar de feiten; derhalve heeft hij ten onrechte (op basis van een gebrekkige bewijsvoering) vastgesteld dat de ingediende originele documenten valse informatie en onjuiste gegevens bevatten. Zij stelt dat die gegevens – waaronder de gestelde familiebanden – op waarheid berusten. Verzoekster heeft verzocht om het inleiden van een prejudiciële procedure over de uitlegging van § 18, lid 1, onder a) en b), van de wet toelating en verblijf derdelanders, welk verzoek zij vervolgens introk, gelet op een inmiddels gewezen arrest van de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije), waarin de Kúria het standpunt van verzoekster over de uitlegging van de litigieuze bepaling en de op grond van die bepaling vereiste bewijsprocedure onderschreef.

Verzoekster heeft de afwijzing op grond van § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders inhoudelijk betwist en heeft daarom verzocht om inleiding van een prejudiciële procedure, mede inzake de weigeringsgronden die gebaseerd zijn op het niet vervuld zijn van de in deze bepaling opgenomen voorwaarde dat aanvragers moeten aantonen wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat te zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien. Volgens verzoekster is de als grond voor weigering aangevoerde bepaling van § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders immers in strijd is met artikel 10, leden 1 en 2, van de richtlijn, en zij beroept zich om die reden op de rechtstreekse werking van de richtlijn overeenkomstig het beginsel van voorrang van het Unierecht.

Verweerder concludeert tot verwerping van het beroep, aangezien de bestreden beslissing volgens hem niet in strijd is met de wet. Over het verzoek om een prejudiciële verwijzing heeft verweerder zich niet uitgelaten.

II. Toepasselijk recht

§ 19 van de wet toelating en verblijf derdelanders

„1. Een verblijfstitel met als doel gezinshereniging kan worden verleend aan onderdanen van derde landen indien zij gezinslid zijn van een persoon met de nationaliteit van een derde land die in het bezit is van een verblijfstitel, een immigratievergunning, een vestigingsvergunning, een voorlopige permanente verblijfsvergunning, een nationale of EG permanente verblijfsvergunning, of van een persoon die krachtens een bijzondere wet in het bezit is van een verblijfskaart of van een permanente verblijfskaart (hierna en voor de toepassing van deze paragraaf: „gezinshereniger”).

2. Een verblijfstitel met als doel gezinshereniging kan worden verleend aan:

- a) een gezinslid van een persoon die als vluchteling is erkend, en
- b) de ouder, of, bij het ontbreken van de ouder, de voogd van de niet-begeleide minderjarige die als vluchteling is erkend.

3. De gezinshereniging met een persoon die als vluchteling is erkend kan niet worden geweigerd enkel op grond van de omstandigheid dat er geen document voorhanden is waaruit het gezinsverband blijkt.

4. Een verblijfstitel met als doel gezinshereniging kan worden verleend [**Or. 3**]:

- a) aan de ouders die ten laste komen van de gezinshereniger of diens echtgenoot of van de als vluchteling erkende persoon;
- b) aan de broers, zusters en bloedverwanten van de eerste graad van de van de gezinshereniger of diens echtgenoot of van de als vluchteling erkende persoon die wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien.”

Artikel 4 van de richtlijn

„1. De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

- a) de echtgenoot van de gezinshereniger;
- b) de minderjarige kinderen van de gezinshereniger en diens echtgenoot, met inbegrip van kinderen die zijn geadopteerd overeenkomstig een beslissing van de bevoegde autoriteit in de betrokken lidstaat, dan wel overeenkomstig een beslissing die van rechtswege uitvoerbaar is uit hoofde van

internationale verplichtingen van die lidstaat of die in overeenstemming met internationale verplichtingen moet worden erkend;

- c) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de gezinshereniger, indien de gezinshereniger het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd;
- d) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de echtgenoot, indien de echtgenoot het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd.

[...]

2. De lidstaten kunnen uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV gestelde voorwaarden is voldaan, bij wet of bij besluit toestemming tot toegang en verblijf verlenen aan de volgende gezinsleden:

- a) ten laste komende bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger of zijn echtgenoot, indien zij in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen;
- b) de meerderjarige niet-gehuwde kinderen van de gezinshereniger of diens echtgenoot, indien zij wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien.

3. De lidstaten kunnen uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV gestelde voorwaarden is voldaan, bij wet of bij besluit toestemming tot toegang en verblijf verlenen aan de ongehuwde levenspartner die onderdaan van een derde land is en met wie de gezinshereniger een naar behoren geattesteerde duurzame relatie onderhoudt, of aan de onderdaan van een derde land die door een geregistreerd partnerschap met de gezinshereniger verbonden is, overeenkomstig artikel 5, lid 2, alsmede aan de minderjarige niet-gehuwde kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van deze personen, en hun meerderjarige niet-gehuwde kinderen die wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien.

De lidstaten kunnen bepalen dat geregistreerde partners op het stuk van gezinshereniging dezelfde behandeling krijgen als echtgenoten.”

Artikel 10 van de richtlijn

„1. Artikel 4 is van toepassing op de definitie van gezinsleden, met dien verstande dat lid 1, derde alinea, niet geldt voor kinderen van vluchtelingen.

2. De lidstaten kunnen gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toestaan indien dezen ten laste komen van de vluchteling.” [Or. 4]

III. Noodzaak van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De verwijzende rechter acht het betoog van verzoekster dat § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders in strijd is met artikel 10, lid 2, van de richtlijn, gegrond. Op grond van deze laatste bepaling kunnen de lidstaten gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toestaan indien dezen ten laste komen van de vluchteling. Wanneer de nationale wetgever evenwel gebruik maakt van deze mogelijkheid om een afwijkende regeling vast te stellen en het recht uitbreidt naar andere gezinsleden van de als vluchteling erkende persoon, mag hij geen voorwaarden opleggen die fundamenteel afwijken van de voorwaarden in de richtlijn.

Aangezien de gestelde strijdigheid naar het oordeel van de verwijzende rechter niet kan worden vastgesteld zonder het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken, heeft hij onderzocht of voldaan is aan de in arrest CILFIT e.a., C-283-81, gestelde criteria voor verwijzing.

Verzoeksters aanvraag om een verblijfstitel is door verweerder afgewezen om twee redenen. Het beroep van verzoekster kan derhalve doel treffen indien de verwijzende rechter haar beroepsgronden inzake beide weigeringsredenen gegrond acht. Om die reden heeft de vraag naar de verenigbaarheid van § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders met artikel 10, lid 2, van de richtlijn invloed op de oplossing van het geschil. Daarmee is voldaan aan de voorwaarde voor verwijzing dat de vraag relevant moet zijn; met andere woorden, een voor verzoekster gunstig antwoord op de opgeworpen vraag zou tot een inhoudelijk afwijkende beslissing in de zaak kunnen leiden.

De verwijzende rechter heeft tevens onderzocht of de betrokken bepaling reeds door het Hof is uitgelegd, ofwel of in het verleden door een Hongaarse rechterlijke instantie een prejudiciële vraag is gesteld over de betrokken bepaling.

In dit verband heeft hij vastgesteld dat de Kúria in arrest KfV.III.37.968/2014/6 de noodzaak van een prejudiciële verwijzing inzake § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders heeft onderzocht en tot de volgende slotsom is gekomen: „De Kúria is evenwel van oordeel dat de mogelijkheid om artikel 10, lid 2, van de richtlijn rechtstreeks toe te passen niet aan de orde was, en evenmin de noodzaak om te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de uitlegging van die bepaling. Uit de loutere omstandigheid dat artikel 10, lid 2, van de richtlijn lidstaten de mogelijkheid biedt om gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien dezen ten laste komen van de vluchteling, volgt immers nog niet dat zij aan de gezinshereniging uitsluitend de in die bepaling genoemde voorwaarde – namelijk dat zij ten laste van de vluchteling komen – mogen verbinden. Het argument van verzoeker dat de Hongaarse wetgever in het geval van broers en zusters die niet als andere gezinsleden kunnen

worden aangemerkt de voorwaarde ‚wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien’ in strijd met de richtlijn in de nationale regeling heeft opgenomen, treft daarom geen doel.”

Daarnaast heeft de Kúria in arrest Kfv.III.37.419/2016/6 (<https://birosag.hu/ugyfelkapcsolati-portal/birosagi-hatarozatok-gyuitemenye>) de voorwaarde van § 19, lid 4, [onder a),] van de wet toelating en verblijf derdelanders, in het bijzonder de hoedanigheid van ten laste komende ouders, onderzocht. Dit arrest bevat evenwel geen aanknopingspunten met betrekking tot de inhoudelijke overeenstemming van de in § 19, lid [4], onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders aan broers of zusters van de vluchteling opgelegde voorwaarde dat zij „wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien”, met de hoedanigheid van personen ten laste in het geval van broers en zusters van de vluchteling, en evenmin betreffende het antwoord op de vraag of de genoemde voorwaarde van de wet in overeenstemming is met de richtlijn. De Kúria is in die zaak weliswaar tot de slotsom gekomen dat de strijdigheid tussen de twee regelingen die ook in de onderhavige zaak aan de orde zijn [**Or. 5.**], te weten § 19, lid [4], onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders en artikel 10, lid 2, van de richtlijn, niet zonder het stellen van een prejudiciële vraag kan worden vastgesteld, maar heeft het verzoek om een prejudiciële verwijzing afgewezen met de motivering dat verweerder de feiten niet naar behoren had onderzocht, waardoor in die procedure niet vastgesteld kon worden of een onderzoek naar de complexe afhankelijkheidsrelatie tussen de broers of zusters voldoende relevant was.

Bijgevolg heeft de verwijzende rechter vastgesteld dat in het onderhavige geding is voldaan aan de voorwaarde voor een verzoek om een prejudiciële beslissing, namelijk dat het Hof de betrokken Unierechtelijke bepaling nog niet heeft uitgelegd.

De verwijzende rechter heeft bovendien ook in aanmerking genomen dat de Kúria het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen in beide aangehaalde arresten mede heeft afgewezen met de motivering dat de verzoekers te laat waren met het indienen van hun verzoek [OMISSIS] [nationale procesrechtelijke overwegingen], terwijl de behoefte aan uitlegging van artikel 10, lid 2, van de richtlijn in het onderhavige geding is gerezen in verband met de gestelde strijdigheid van het nationale recht met het Unierecht, die tot gevolg zou hebben dat de verwijzende rechter op grond van de voorrang van het Unierecht de met het Unierecht strijdige nationaalrechtelijke regeling buiten toepassing zou laten, in welk geval de verwijzende rechter verplicht zou zijn zich ambtshalve met een prejudiciële vraag tot het Hof te wenden indien hij het nationale recht buiten toepassing wenst te laten.

De gestelde vragen hebben betrekking op de weigeringsgrond dat de zuster van de als vluchteling erkende verzoekster niet de hoedanigheid had van persoon die „wegens zijn gezondheidstoestand kennelijk niet in staat is zelf in zijn levensonderhoud te voorzien”, op de afwijking tussen de regeling van § 19, lid 4,

van de wet toelating en verblijf derdelanders en de Engelse en Hongaarse taalversies van artikel 10, leden 1 en 2, van de richtlijn alsmede de begrippen met uiteenlopende inhoud van de respectievelijke bepalingen die in eenzelfde context worden toegepast.

Overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de richtlijn bepaalt artikel 4 welke gezinsleden van de vluchteling zonder verdere voorwaarden voor gezinshereniging in aanmerking komen. Broers en zusters komen in die opsomming niet voor. De voor de gezinshereniging van broers en zusters van de als vluchteling erkende persoon relevante bepalingen zijn opgenomen in artikel 10, lid 2, van de richtlijn. In deze bepaling staat dat de lidstaten gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden kunnen toestaan indien zij voldoen aan de voorwaarden. De voorwaarde van artikel 10, lid 2, van de richtlijn met betrekking tot andere gezinsleden is, in het Engels, dat zij „dependent on the refugee” (afhankelijk van de vluchteling) zijn, dat vrij vertaald in het Hongaars wil zeggen „a menekülttel függő viszonyban lévő” (die afhankelijk zijn van de vluchteling), terwijl de officiële Hongaarse vertaling van de richtlijn de woorden "menekült eltartottja" (ten laste komend) vermeldt als voorwaarde voor gezinshereniging van de andere gezinsleden.

In § 19, lid 4, onder b), van de wet toelating en verblijf derdelanders staat daarentegen de formulering dat broers en zusters van de vluchteling voor gezinshereniging in aanmerking komen indien zij „wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien”, hetgeen naar het oordeel van de verwijzende rechter een verenging van de in de richtlijn opgenomen voorwaarde inhoudt.

De voorwaarde van § 19, lid 4, onder b) van de wet toelating en verblijf derdelanders komt overeen met de formulering „objectively unable to provide for their own needs on account of their state of health”. Deze voorwaarde is van toepassing bij gezinshereniging met de in artikel 4, lid 2, onder b) en in artikel 4, lid 3, van de richtlijn genoemde gezinsleden, te weten de meerderjarige niet-gehuwde kinderen van de gezinshereniger of diens echtgenoot, of de meerderjarige, niet gehuwde gezamenlijke kinderen van de gezinshereniger en zijn levenspartner of geregistreerde partner. De broers en zusters van de gezinshereniger zijn in deze opsomming niet vermeld. **[Or. 6.]**

De verwijzende rechter deelt het standpunt van verzoekster dat in § 19, lid 4, onder b) van de wet toelating en verblijf derdelanders in geval van broers en zusters niet kan worden afgeweken van de voorwaarde „dependent on [the] refugee” van de richtlijn, aangezien lidstaten, wat artikel 10, lid 2, van de richtlijn betreft, bij de omzetting in nationaal recht uitsluitend de bevoegdheid hebben om de kring van de overige, niet in artikel 4 genoemde gezinsleden, te bepalen. Bij de behandeling van het verzoek om gezinshereniging van de gezinsleden die tot deze kring behoren is de omzetting van de voorwaarde „dependent on [the] refugee” van de richtlijn evenwel verplicht, en kan de voor andere gezinsleden geldende

voorwaarde „objectively unable to provide for their own needs on account of their state of health” van artikel 4, lid 2, onder b), van de richtlijn niet worden gesteld.

Over de inhoudelijke afwijking tussen de twee voorwaarden merkt de verwijzende rechter op dat de Kúria in zijn reeds aangehaalde arrest Kfv.III.37.419/2016 over de voorwaarde „ten laste komende ouders” van § 19, lid 4, onder a), van de wet toelating en verblijf derdelanders heeft bepaald dat de autoriteit bij de behandeling van aanvragen voor een verblijfstitel met als doel gezinshereniging – gelet op de rechtspraak van het Hof – dient te onderzoeken of tussen de gezinsleden een complexe afhankelijkheidsrelatie bestaat [§ 19, lid 4, van de wet toelating en verblijf derdelanders, artikelen 4 en 10 van de richtlijn].

De Kúria oordeelde als volgt: „[23] *De uitlegging van de hoedanigheid van ten laste zijn (dependent, afhankelijk) komt naar voren in de Mededeling van de Commissie [aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging] (COM/2014/0210 final) en in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Een groot deel van de relevante – door verzoekers aangehaalde – arresten van het Hof hebben betrekking op richtlijn 2004/38/EG en derhalve op de gezinshereniging van personen die recht op vrij verkeer en verblijf genieten, en slechts een kleiner deel op de richtlijn waar het in deze zaak om gaat (richtlijn 2003/86/EG). De mededeling van de Commissie benadrukt evenwel dat uit de woordkeuze van het Hof niet blijkt dat de bevindingen in arresten inzake personen die vrij verkeer en verblijf genieten niet als criterium kunnen dienen bij de beoordeling of aanvragers die onderdaan van een derde land zijn de hoedanigheid van ten laste komend persoon hebben.*

[24] Over de hoedanigheid van ten laste komend persoon wordt in diverse arresten overwogen dat de hoedanigheid van familielid „ten laste” van de houder van een verblijfsrecht voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht (bijvoorbeeld arrest Lebon, C-316/85, arrest Zhu en Chen, C-200/02). In de meeste arresten komt naar voren dat het ten laste komen niet alleen financiële, maar ook fysieke, emotionele en materiële afhankelijkheid betekent (arrest Rahman, C-83/11, arrest Lebon, C-316/85). De hoedanigheid van ten laste zijn kan daarmee inderdaad worden getypeerd als één van complexe afhankelijkheid, waarvan het financieel ten laste komen één element is.” (BH 2017.3.102.)

Mede gelet op de argumentatie van de Kúria in bovenvermeld arrest merkt de verwijzende rechter op dat volgens vaste rechtspraak inzake § 19, lid 4, onder a) van de wet toelating en verblijf derdelanders de hoedanigheid van ten laste komende persoon en de voorwaarde „wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien” van § 19, lid 4, onder b) niet inhoudelijk samenvallen. De verwijzende rechter is daarom van oordeel dat om de aanvraag voor een verblijfstitel met als doel gezinshereniging van de zuster of broer van een als vluchteling erkende persoon die onderdaan is van een derde

land te beoordelen eerst moet worden vastgesteld of de voor andere gezinsleden geldende voorwaarde „dependent on [the] refugee” van de richtlijn begripsmatig en inhoudelijk volledig overeenkomt met de uitdrukking „ten laste komen van de vluchteling” („a menekült eltartottja”) in de Hongaarse vertaling, en of de in de wet toelating en verblijf derdelanders ten aanzien van broers en zusters van een als vluchteling toegelaten persoon gestelde voorwaarde „wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien” en de hoedanigheid van „dependent on [the] refugee” elkaar volledig overlappen, en zo niet, welk begrip geschikt is om het begripsmatig verschil tussen de respectievelijke uitdrukkingen op te heffen. **[Or. 7.]**

Gelet op al deze gronden is de verwijzende rechter van oordeel dat de uitlegging van de gestelde vragen in het kader van een prejudiciële procedure nodig is alvorens in de zaak een gefundeerde beslissing te kunnen nemen. [OMISSIS].

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke overwegingen]

Boedapest, 16 juli 2018

[OMISSIS] [ondertekeningen]